

Κράτος ἔρχεται νὰ τοῦ μιλήσει στή γλώσσα του.

Ἡ Ριζοσπαστικὴ αὐτὴ ἐργασία ποὺ φάνηκε μὲς ἀπὸ ἓνα Ὑπουργεῖο ποὺ εἶναι ὑπόδειγμα γιὰ τὴν ὀργάνωσή του, μᾶς γεμίζει τὴν ψυχὴ ἀπὸ χαρὰ. Ὅ,τι ὀνειρευτήκαμε, τὸ βλέπουμε νὰ παίρνει σάρκα: Ἡ Δημοτικὴ μας στὰ Δημόσια Ἐγγραφα. Τὰ Γράμματα, ἡ Παιδεία, τὸ Κράτος εἶδανε τ' ἀληθινὸ Φῶς. Οἱ τελευταῖοι μανταρίνοι τοῦ Σκολαστικισμοῦ ἄς γαυγίζουμε. Ποῖος τοὺς ἀκούει; Τὸ ζήτημα τραβάει τὸ φωτισμένο του δρόμο.

ΠΑΝΟΣ Δ. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΝΘΟΛΟΓΗΤΡΕΣ

Στὴ γῆ βαθεῖα ἀναγάλισμα· κ' ἀνάβρυσε στὰ φῦτρα:
Κρύφια μοσχομηγμάτα ἀπ' τοῦς κάμπους κ' ἀπὸ τὶς πλαγιές!
Γλυκὸ μεθῆσι· πῶς τραβῶ; τὴν κάθε ἀνθολογήτρα
στὶς ἀνθισμένες τὶς βραγιές;

Ἡ Ἄνιῶ ποὺ ἐδέχτη σὸ χορὸν φαρμακερὴ σαγίτα
ἀπὸ τὰ πέτρσιν στὴν καρδιά, κ' ἀκόμα λείει πῶς τὴν τρυπάει
Μαδάει ῥωτῶντας μυστικὴ διπλὴ ἄσπερη μαργαρίτα
Τὸ — Μ' ἀγαπᾷς, δὲ μ' ἀγαπᾷς—

Καὶ μιὰ ἀπονήρευτη, ἄπραγη, κ' ἀπτερόνη τρυγῶνα
Πρῶτα τὴ νύφη παίζοντας, πόθους κοιμᾶμενους ξυπνά.
Βελόνες πεύκου πλέκοντας, παιδιᾶστικη ἀρραβῶνα
σὸ ζερβὶ δάχτυλο περνᾷ.

Κρινάκι ἄγριο ξεροζῶσε κρυμμένο σὲ μιὰ κόρη
τοῦ Γαίνου ἢ κόρη ἢ ἀφροπλάστη κ' ἀρχοντοπούλα τοῦ

[χωριοῦ

Σημάδι τ' ἀκριβοῦ ν' ἔμει· τὸ ναι νὰ ἰδῆ, γιὰ τ' ὄχι!
στὴ γλάστρα τοῦ παραθυριοῦ.

Κ' ἡ θρησκα ἢ Γούλα νεροπαλὴ καὶ χαμοβλεπούσα
τριανταφυλλάκια ἀνάδανε σὲ μπουκετάκι χωριστὸ
Μεγάλῃ Πέμτη, αὔριο θὰ πάει στὴ Δέσποινα Ἐλεούσα
γιὰ ν' ἰστολίση τὸ Χριστό.

Μεθάει καὶ τὶς γερόντισες τῶν λουλουδιῶν ἢ ἀνέσα·
κ' ἀπὸ μακριὰ ἀγγαντεύοντας πλαγιές, βραγιές, κ' ὀμορφονιές
Σὰν ἡσικούς βλέπουν νὰ περνᾶν σ' ἀχνὸ καθρέφτη μέσα
οἱ ἀγύριστες παλιές χρονιές.

Σ θ ρ α

ΛΑΥΡΑΣ

“ΕΝΑ ΦΙΛΑΚΙ.,

Ἐνα φιλάκι κρέμεται στὰ χεῖλῃ μου
ἔτοιμο νὰ πετάξει στὸν ἀέρα,
ποὺ ἀνάλαφρο θὰ τὸ σηκώσει
καὶ θὰ τὸ φέρει ἀπαλά

Ν' ἀγγίξει τὸ κρινένιο μέτωπό σου
καὶ νὰ πετάξει πάλι πέρα...

Ἐνα φιλάκι κρέμεται στὰ χεῖλῃ μου
ἔτοιμο νὰ πετάξει στὸν ἀέρα
Γιάννου. Καλοκαίρι τοῦ 1919.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΟΣ

TH. HARLOR

ΤΟ ΑΓΑΛΜΑ ΕΧΕΙ ΨΥΧΗ

— «...Μὴν ἀγαναχτεῖτε τόσο πολὺ! Δὲν εἶναι καθόλου ἢ τρέλλα ποὺ ὑπαγόρευσε αὐτὸ τὸ γάμο, ἀλλὰ ἢ λογικὴ. Κανεὶς ἀπὸ σᾶς δὲν μπορεῖ νὰ μαντέψει τὸ μυστικὸ τῆς ἀγγελόμορφης Ἀντουανέττας μας— καὶ γι αὐτὸ θὰ σᾶς πῶ γιὰτὶ διᾶλεξε τὸν ἄτιχο Πέτρο Λορνάν.

Ἐτὴν πρώτη φορὰ ποὺ τὴν εἶδα εἶτανε στὴ Βενετία, στὴν πλατεῖα τοῦ Ἁγίου Μάρκου. Ὅ,τι εἶχα γυρίσει ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. Ἡ μνήμη μου, σὰ γέρον πιά ἀρχαιολόγου, εἶταν πλημμυρισμένη ἀπὸ εὐγενικὲς γραμμές. Ἀλλὰ στὴ θεά αὐτῆς τῆς ἀσύγκριτης ὀμορφιάς τὰ πιδ θαμαστὰ ἀγάλματα μοῦ φάνηκαν ἄμορφα σκῆδια μαθητῶν ὄχι ἀκόμα ἐμπνεσμένον ἀπὸ τὸ μυστικὸ τῆς θείας ἀρμονίας. Σκέφτηκα: «Τέλος πάντων, νὰ, μὰ τὴν ἀλήθεια, μιὰ θεά!»

Ἀπὸ νέοι σταμάτησαν, ἔπειτα τρεῖς ἄλλοι. Ἐνας Ἄγγλος σταμάτησε τὸ ἀμαζάκι του. Πολλοὶ ποὺ προσπερνοῦσαν ξαναγύριζαν πίσω. Κάτι πολὺ τρομερὸ ἔλαμπε στὰ μάτια τῶ γυναικῶν. Μακροῦ, χαμένο στὸν παλλόμενον οὐρανὸ αὐτοῦ τοῦ ἀργυρολευκοῦ πρωῖνου, τὸ βλέμμα τῆς «θεᾶς» φερόθηκε μηχανικὰ πρὸς τὴ γῆ. Γλήγορα γύρισε τὸ πρόσωπό της ἀπὸ κείνους ποὺ τὴν κοιτοῦσαν, κάλεσε μ' ἓνα της κίνημα ἓνα γέρο ἀσπρογένῃ ποὺ ἔρχοινη ψιχουλά στὰ περιστερία, καὶ χαθήκανε μέσα στὴ σκιά τῆς μητρόπολης.

Ἐμιὰ ὥρα ὕστερότερα, καθόντανε μὲ τὸ σύντροφό της μέσα στὴν τραπέζαρία τοῦ ξενοδοχείου μου, σ' ἓνα γειτονικὸ μου τραπέζι. Χαμογέλασε καὶ εἶπε:

»—Θεῖέ μου, φαινόσατε πολὺ κουρασμένος.

»—Μὰ εἶναι γιὰτὶ τρέχεις, τρέχεις.... Ἀδύνατο μὲ σένα κανεὶς νὰ πάρει τὸν ἀέρα του πέντε λεπτά στὸ ἴδιο μέρος καὶ μὲ ἡσυχία. Κ' ἔπειτα, ὅλες αὐτὲς οἱ ἀπότομες ἀναχώρησες!...

»—Χτές, μόνος σας καὶ πρῶτος τὸ ζητήσατε. Δὲν μπορούσαμε πιά νὰ μείνουμε.

»—Ἄς ἐλπίσουμε ὅτι ἐδῶ...

»—Ναί, ἂν τρῶμε πρὶν ἢ ἔπειτα ἀπ' ὄλο τὸν κόσμο κ' ἂ βγαίνουμε μόνοι μας, οἱ δυό, μὲ μιὰ γόνδολα...

»—Φτωχὴ μου Ἀντουανέττα!

ἘΧαμήλωσαν τὴ φωνή. Ἡ ἀνάγνωσι τῶν ἐφημερίδων φάνηκε πῶς μ' ἀπορροφοῦσε. Ἀλλὰ τὸ μυστήριον τῶν ὄσων ἄκουσα εἶταν πολὺ γαργαλιστικὸ: προσπάθησα ν' ἀδράξω τὴ συνέχεια τῆς κουβέντας τους. Μὰ αὐτὴ πιά στρεφόντανε πᾶνου σὲ σκῆδια ἐπισκέψεων στὰ παλιὰ ἀνάκτορα. Εἶμαι δυστυχῶς ἀπὸ κείνους ποὺ ἢ ἀγνευῖά τους δὲν ἀνταμείβεται ποτέ.

ἘΣτὴν πλατεῖα τοῦ Ἁγίου Μάρκου, τὸ προφίλ καὶ ἡ παράστασι τῆς «φτωχῆς Ἀντουανέττας» μοῦχε ἴσως ἐμπνέσει τὴ σκέψη πῶς κ' ἓνα τίποτε ψυχρότητας βλάπτει πάντοτε στὶς λεπτομερέστατες ἀντιγραφές τῶν κλασσικῶν μοντέλων. Ἀλλὰ, τώρα, αὐτὸ τὸ μέτωπο, αὐτὴ ἡ μύτη, αὐτὸ τὸ στόμα, τὰ μάτια τὰ βαθυγάλανα, τὰ μαλλιά τὰ καστανόχρσα, ἢ γραμμὴ τοῦ στήθους καὶ τῶν γοφῶν μοῦ φαινόταν πῶς χωροτοῦσαν τὸ ἐικαστικὸ τους σ' ἓναν

αίσθητικό ποίικανε να πλησιάζει ή άθηναϊκή ευρυθμία με τη χάρη τών πιό μοντέρνων καλλιτεχνών. Καί ή σκέψη μου φέρθηκε στον αιώνα του Λεονάρδου ντα Βίντσι. Στ' άλήθεια, με μιá παραξένη γοητεία, οι πιό διάφορες εποχές — κι ό δικός μας καιρός μαζί—μου φάνηκαν πώς ξανάβρισκαν τό άνάλογο ιδεώδες τους στις γραμμές και στη φυσιογνωμία τής όμορφης ταξιδιώτισσας. Καί, άναγνωρίζοντας πώς είχε ακόμα ένα χρώμα θαμπωτικής γλυκύτητας, άναγκάστηκα να κάνω τό συμπέρασμα: ή τελειότητα ύπάρχει σε τούτο τόν κόσμο.

«Η πόρτα άνοιξε. Πολλοί σνόμπ κοσμοπολίτες πήρανε θέση με θόρυβο, κι άφου ξεδίπλωσαν τις πετσέτες τους, σκούνηξε ό ένας τόν άλλο με τόν άγκυρά του δείχνοντας την κοπέλλα. Αύτη με τό κεφάλι σκυμμένο, άπόφαγε γλήγορα-γλήγορα. Τό βράδυ δείπνησε με βέλλο χαμηλωμένο στο πάνω μέρος του προσώπου της. Καθώς ό θεϊός ζήτησε ζάχαρη κι ό ύπηρετής δεν ξαναγύριζε, τούς πρόσφερα τη ζαχαριέρα μου. Τήν ερχόμενη μέρα μου δώσανε κεινοί την άλατιέρα. Έβανα μερικές παρατήρησες πάνω στην άστάθεια του βαρόμετρου. Μου άπάντησαν με παρατήρησες πάνω στους άτοπους χαριεντισμούς του θερμόμετρου. Τήν άκόλουθη μέρα, οι σκέσες μας προόδεψαν, άξαφνα κι άναπάντεχα, εξ αίτιας του Τιτιανού. Άπό τότε άλλάξαμε τις έντύπώσες μας άπό τούς περιπάτους. Άλλά πολύ γλήγορα μακάρισα τόν εαυτό μου όπου είμουν ένας γεροντάκος με γυαλιά, πού ό άκόλουθος μιás νεάς κόρης δέ βιάζεται να τόν ξεφορτωθεί. Μά αύτό πού με παραξένευε δέ φωτίστηκε καθόλου. Άναχώρησα χωρίς να μπορέσω να μάθω γιατί ή «φτωγή Άντουανέττα» είχε βάλει πείσμα να τρώει πριν ή έπειτα άπό τόν άλλο κόσμο και να κοψομεσιάζει τό θεϊό της.

«Τρείς μήνες πιό ύστερα, τούς ξανάβρα σ' ένα μικρό χωριό, κοντά στο Έντερλακάν

«—Λοιπόν δεν άπατήθηκα, μου είπε ό θεϊός πλησιάζοντάς με. Σεις είσατε πού είδα χτές. Άλλά δεν άπαντήσατε στο χαιρετισμό μου.

«—Συχωρέστε, τού άπάντησα, τ' άδυνατισμένα μάτια μου.

«Σάμπως αύτη ή όμολογία τής άδυναμίας μου να συγκίνησε ζωηρά την Άντουανέττα και μου μίλησε με γλυκύτατο τόνο πού ποτέ δεν τόν είχα ξανακούσει.

Κ' οι δύο μου παραπονέθηκαν για τό ξενοδοχείο τους. Τούς παίνεσα τό δικό μου. Μετέφεραν εκεί τά μαουίλα τους. Φυσικά συνέπερτε να συναντιόμαστε σά βγαίναμε άπό τις κάμαρές μας. Ό θεϊός βαρούτανε λίγο και ή φλυαρία μου τονέ διασκέδαζε.

«Η Άντουανέττα δέ μās επέτρεπε ποτέ ν' άκολουθοϋμε τό καραβάνι τών περιηγητών. Μās οδηγούσε σ' άπάτητα μονοπάτια, στην τύχη. Μās πείραζε για τό λαχάνιασμά μας, κι όσο άνεβαίναμε, τόσα γινότανε πιό φλυαρη. Δεν άργησε να με κάνει να θαυμάζω για την άφθονία τών αίσθημάτων πού ξυπνούσαν μέσα της τό γλυκοφιθύρισμα τών ποταμών, τό χρώμα τών κορυφών πού διαρκώς άλλάζε, οι μυρουδιές τών δασών. Καί για να έκφράσει την όρμη πού τή συνάραζε στην επίδραση τής πτήσης τών Άλπεων, εύρισκε λόγια γιομάτα φωτιά και χάρη. Άλλά μέσα σ' αύτό τό πάθος για τά άγρια μέρη ξεχώρισα σε λίγο τη μελαγχολία πάφινουν τά χαμένα όνειρα. Μά όμως, τι λύπες μπο-

ρούσε νάχει γυναίκα τόσο όμορφη και πού τίποτα δεν την τυραννούσε; Δοκίμασα να πάρω λόγια άπό τό θεϊο. Άλλά δεν πήρα παρά τούτο τό παράπονο: «Α, κύριε, δεν είναι ζωή αύτη! Θάχα λιγότερες έγνοιες ά φύλαγα τά διαμάντια του Στέμματος!.. Άν ξέρατε τι γραμμάτα λαβαίνω! Φοβέρες άπό ύποψήφιους γαμπρούς περιφρονημένους, άπό ζηλιάρες γυναίκες... Τι άνακούφιση αν παντρευότανε! Άλλά πρότασες πού μπορούσανε να φέρουν ήλιγο, τις περιφρονεί... Τι θέλει;...»

«Είμαστε καθισμένοι σ' ένα άδεντρο μέρος ενός δάσους άπό πένκα' μιá ρομάντσα άγνή και συγκινητική ακούστηκε, άποδίνοντας ό,τι τό πέσιμο τής νύχτας σ' ένα περήφανο τοπίο προξενεί στην άνθρώπινη καρδιά. «Αύτη τραγουδάει» μου είπε ό θεϊός. Σά μās πλησίασε, έπαίνεσα τό χρωματισμό τής πλούσιας φωνής της, άλλά περισσότερο την τρυφεράδα πού τή ζωντάνευε.

«Άπό τότε, άρχισε να με δέχεται φιλικότερα, μουκανε άτέλειωτες έρώτησες για τη δουλειά μου, κι άνακάλυπα πώς δεν άγνοούσε την ιστορία όπως οι περισσότερες γυναίκες. Όχι μόνο είταν άναπτυγμένη, άλλά ήξερε και να σκέφτεται. Σιγά σιγά άπόχτησα τόν τίτλο του έμπιστου καθηγητή, τόσο ώστε μιá μέρα μόρεσα να τής πω μ' έναν τόνο πού ρωτούσε μαζί και βεβαίωνα:

«—Υποφέρετε;

«—Ίσως! μολόγησε.

«—Εξ αίτιας του προσώπου σας;

«Έκανε «ναι» με θλίψη μόλις μετριασμένη άπό την εύχαρίστηση πώς την ένιωσαν. Ξακούλθηκε:

«—Είστε ό πρώτος πού μαντέψατε... Άξίζει λοιπόν να σās ξιστορήσω τις λύπες μου.

«Κι' άρχισε μ' αύτά τά λόγια:

«—Θάθελα ν' άγαπηθώ....

Δεν είχα την άδεξιότητα να επαναλάβω λόγια καθηνοχαστικά, σαχλά ή ύπαγορευμένα άπό τούς κανόνες τής «καλής συμπεριφοράς».

«—Α, μου φώναξε, σεις τούλάχιστο δέ μου άπαντάρτε πώς δεν έχω παρά να παρουσιαστώ!.... Δεν άντέχω πια να βλέπω πάντα μάτια σπηλωμένα στα δικά μου, χωρίς να τή ζητεί τό βλέμμα μου. Είχα έναν άρραβωνιαστικό, Δέν είχε άλλη σκέψη παρά να με δείχνει, Μ' έμπόδιζε να περπατώ, να γελώ, να μιλω. Ξεθαρρευτηκε τόσο ώστε να επιβλέπει και την τροφή μου. Τότε και γώ του γύρισα τά δώρα του, δηλώνοντάς του πώς δεν έχει να κάνει με κανένα ζώο ίπποτροφείου,.. Κατόπι δεν άπόρριψα τις προτάσες ενός μουσικού, πού τό ιδιότροπο ταλέντο του με μάγευε: «Υπόθετα πώς θα καλομεταχειριστεί τη φωνή μου. Άλλά σαν τραγουδοϋσα μουλεγε: «Πόσο είσαι όμορφη!» Έπειτα δεν απέλισα κάποιον πού ή καλωσύνη του είναι σκεδόν μυθώδης και πού τό τετραγωνικό μυαλό του σκεδίασε τι θα μπορούσε σ' έναν τόπο να κάνει να βασιλεύει ή γενική εύτυχία, ή δικαιοσύνη κ' ή όμόνοια. Καί τις στιγμές πού έπαιρνε φωτιά μιλώντας για τις άνθρώπινες δυστηχίες, τη στιγμή πουνόμιζα πώς ή εύαισθησία μας σφιχταγκυαλιάζοτανε, μουλεγε: «Πόσο είσαι όμορφη...!» Μ' έναν άλλο, προσκοιήθηκα την ιδιότροπη, την άπότομη, την κακιά. Με συγχωρούσε λέγοντας: «Τι πειράζει πώς δεν είσαι καλή; είσαι όμορφη...» Προσκοιήθηκα ακόμα την άνόητη και την όλωσδιόλου άπαίδειτη. Παρηγη-

ρίοντους και παρηγορούσαν και μέσα με φράσεις που σημαίνανε: «Η έξυπνάδα και η φιλομάθεια είναι για τις άσχημες. Σὺ, εἶσαι ὁμορφη. . .» Δείχτηκα ἀδιάντροπη και γελοῦσαν. «Ὅλα σοῦ ἐπιτρέπονται, γιατί εἶσαι ὁμορφη. . .» Κανείς δὲ θέλησε νὰ μοῦ δώσει τὴν καθημερινή καὶ οἰκογενειακή εὐτυχία. Κανείς δὲν προσπάθησε νὰ ἐνώσει τὴν τύχη του με τὴ δική μου ἔπο ἔχτιμηση πρὸς τὸ χαρακτήρα μου, ἀπὸ θεβαιδὴ πῶς ἡ ζωὴ μας θὰ εἶναι γλυκειά καὶ ἀρμονική. Κανείς δὲ με σκέφτηκε μητέρα φιλόστοργη... Ὁ ρ α ἰ α!

Αὐτὸς ὁ ἐπιλογος μοῦ δίνει τὸν ἐξευτελιστικὸ ρόλο ἐνὸς πλάματος τῆς βιτοίνης, ἐνὸς ἀγάλματος...

—Τὸ ἀγαλμα ἔχει ψυχὴ! Φτωχὸ ἀγαλμα ὑπερβολικὰ πλούσιο!.. μουρμούρισα.

—Θάγαπήσω ἐκεῖνον πὺν θὰ μάγαπήσει χωρὶς νὰ μ' ἔχει δεῖ... Νά, λ.χ. ἕναν πὺν νὰ κἀθετα μακριὰ ἀπὸ δῶ και πὺν θὰ με κρῖνει πάνω σὲ γραμμата, μέσα στὰ ὁποία θάν τοῦ γνωρίζω τὶς ἰδέες μου, τὶς κλίσεις μου, τὸν τρόπο με τὸν ὁποῖο σκέφτομαι πάνω στὴ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων... Ὅμορφη, ὁμορφη! Αὐτὴ ἡ ἀποτρόπαιη λέξη με πληγώνει. Δὲ με κάνει νὰ στεροῦμαι τὴν ἀλήθεια τοῦ τι πραγματικὰ ἀξίζω, δὲ μοῦ πνίγει κάθε χτύπο τῆς καρδιάς, κάθε εὐγενικὰ ὀρμή, δὲ μοῦ παίρνει ἀπὸ τὰ δικαιώματα πὺν ἔχω γιὰ πνευματικὴ ἐνέργεια!..»

»Ἐπειτα ἀπ' αὐτὴ τὴν ἐκμυστήρηση, πείστηκα πῶς ἡ Ἄντουανέττα εἶταν γιὰ πάντα καταδικασμένη στὴ μοναξιά.

»Μὰ ὁ πόλεμος πρόφτασε. Ἡ Ἄντουανέττα ἔπαιξε καλὸ ρόλο σ' ἕνα κινητὸ νοσοκομεῖο. Ἀλλὰ οἱ γιατροὶ ἀπόφευγαν νὰ τῆς ἐμπιστευτοῦν σοβαρὰ πληγωμένους, ἢ γιατί ἔπαιρναν γι ἀνεπιτήδεια μιὰ γυναίκα πὺν ἔμοιαζε με τὰ θάνατα τὰγάλματα, ἢ γιὰ νὰ τὴν προφυλάξουν. Με ἀπόφαση κοινὴ, τὴν μετανοεῖζόντανε σὲ πειράματα νέας ἀνακάλυψης, στὰ ὁποία ἡ θεραπεία γίνεται στὴ θεὰ μαγευτικὸῦ θεάματος. Ἀπ' αὐτὲς τὶς ταπεινότητες, ἀφῆκε τὰ νοσοκομεῖα. Τῆς ἦρθε τότε ἡ ἰδέα νὰ σεργιανᾶει τυφλοὺς στρατιῶτες.

»Δὲν ξέρω σὲ ποιά περίσταση γίνηκε ὁδηγὸς τοῦ ζωγράφου Πέτρου Ἀορνάν, αὐτονοῦ τοῦ περιφημοῦ ἀρτίστα πὺν μιὰ ἐγκριτὴ σφαῖρα τοῦ στήθησε τόσο τραγικὰ τὸ φῶς. Τὸν ἔσωσε ἀπὸ τὴν πρόθεσή πὺν γε αὐτοκτονήσει. Δίνοντάς του τὴν πίστη γιὰ τὴν ἀτέλειωτη ὁμορφιὰ μιᾶς ἐσωτερικῆς ζωῆς, τὸν ἔσωρε σ' ἕνα λυρικὸ ὠκεανὸ πὺν μιὰ μείσα ἀπὸ κάποιον ποιητὴ, δὲ γίνεται, θὰ ὑμνηθεῖ. Τέλος ἔχει μισοξενιάσει τὸ μαοτύοῖό του ἐξ αἰτίας τοῦ πάθους πὺν τὸν κἀνει και τῆς ἀγάτης πὺν τοῦ γαρίζει. Θὰ μοῦ πῆτε, σὰ θανατιστὴς και λάτρης τοῦ ὠοαίου πὺν εἶταν, θὰ ὑποσέσει ἀνεπολόγιστα πὺν δὲ θὰ μπορεῖ νὰ καιμαρώσει τὴν ἀναπνεῖνη του, πὺν ἢ ἀναλυτικὰ δεικνύει τὴν ὁμορφιὰ καὶ θὰ εἶταν ἀνόμα πλάσιμένη νὰ ἐμπνέθει καὶ ἕνα κολοῖστα με τὴ γλυκειὰ λάμψη τῆς δροσεράδας της. Με σπινερόγους κατόδωσε νὰ τὸν πείσει πῶς δὲν εἶταν ὀψωση στὸ ἐξωτερικὸ και δὲν παροδέγτηκε νὰ τὸν κἀίσει νὰ σέσει στὸ ποδόσωπό της, με τὸ ἄκοο τοῦ δακτύλου του πὺν ἀπὸ τὴν δεικνύει τοῦ νάμου. Ἐνα ἄπ αὐτὰ τὰ μικρὰ μηχανήματα πὺν πληροοροοῦν τὰς τυφλοὺς πάνω στὸ σπινεῖο. Κ' ἔτσι συμπέρανε νοοῖς ἕνας και τὸ παροαπονεθεῖ πῶς δὲν παντρεύτανε μιὰ ὁμορφη γυναίκα. Μόλις χτὲς ξεγελά.

στηκε. Σήμερα τὸ πρωῖ, στὴ Δημιορχία, εἶταν ἀκόμα ὄχρη, ἀπὸ τὴ συγκλίση πὺν εἶδε πῶς αἰσθάνθηκε ὁ καλὸς της, σὰν ἦρε γραμμὲς τέλειες, και κεφάλι με θαυμαστὴ κατατομή. Με πῆρε κατὰ μέρος και μοῦ ψιθύρισε:

—Πιστέ μου φίλε, δὲ θὰ με προδώσετε. Ἄν ἀναγκάστηκα νὰν τὸν ἀφίσω νὰ μάθει πῶς τὸ προφίλ μου δὲν εἶναι ἄσχημο, κατάρθωσα νὰποφύγω τὶς ἐρωτήσεις του πάνω στὸ χρώμα μου και στὸ χρωματισμὸ τῶν μαλλιών μου, με τέτιον τρόπο, ὄστε νὰ ὑποπτευθεῖ πῶς αὐτὰ χαλοῦν τὸ σύνολο. Ἐθνητισμένη ἀπάτη! Ἄς διαρκέσει... Θέλω νὰ γνωρίσω γιὰ πολὺν καιρὸ τὴν εὐτυχία πὺν δίνει ἡ ἀφοσίωση μιᾶς ψυχῆς — και μάλιστα τόσο πλούσιος σὰν τὴ δική του — στὸ ἀληθινὸ ἔγῳ μου με τὴν ἀποκρυφή τοῦ προσώπου μου.

Σόφρα

GRAZIELLA

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ

Χαρισμένο τοῦ Δ. Ταγκόπουλου

Και περπάταγε λαγκάδια και βουνιά,
σιδερένια εἶχε φορέσει σάνταλα,
νὰ κοιτάξει διόλου πίσω δὲ γυρνᾶ,
ἥλιος ἔλαμπε στὰ ὠραῖα μάτια του....
Και περπάταγε λαγκάδια και βουνιά,

Προοφάραγα, γκρεμνοὶ, νεροσυρμές,
αὐτονοῦ, πῶχει ψυχὴ ἐνὸς Γιγαντα,
δὲν τοῦ κόβουν τὶς Ὀλύμπες ὀρμές
και τὰ φῖδια πάταγε και διάβαινε
Προοφάραγα, γκρεμνοὺς, νεροσυρμές,

Τὸ δοξάρι στὸ βιολὶ τὸ μαγικὸ,
στὸ παλιὸ βιολὶ του, πάντα ξέσεργνε,
πότε γέλιο γιὰ παράπονο γλῆκὸ
στοὺς δασοὺς καὶ ἔρημους λόγγους ἔστελνε
τὸ δοξάρι ἀπ' τὸ βιολὶ τὸ μαγικὸ.

Κι ὄθε στᾶζουν μες στὰ χόρτα οἱ σταλαξιές,
σὰ διαμάντια ἀπὸ τὸ θεῖο μέτωπο,
ἀσπρολούλουδα στολίζουν τὶς πλαγιές
παπαροῦνες—τῆς καρδιάς του τὰ αἵματα—
ὄθε στᾶζουν μες στὰ χόρτα οἱ σταλαξιές.

—Βιολιστὴ, καλέ μας, στᾶσον μιὰ στιγμή,
ἔκουράσον κάτω ἀπὸ τὸν ἥσκιο μας,
τὴν ψυχὴ σου δέονουν ποιοὶ πιχοιοὶ καιμοῖ:
Σιγανὰ τὸν κἀζόνουν οἱ Δεντροῦνες,
—Βιολιστὴ, καλέ μας, στᾶσον μιὰ στιγμή,

Μ' ἀφτὸς φεύγει διαστικὰ σὰ νὰ πετᾶ,
ἀνεψίζουν τὰ μαλλιά—φτεροῦγες του—
—Τοὺς καιμοῖς και τὶς γαρεὲς τᾶνω πλεντᾶ
στὴν ποδιὰ τῆς Ὅμορφιάς γῶ, ὁ σλάδοος
της—→

Κι ὄλο φεύγει διαστικὰ, σὰ νὰ πετᾶ.